

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев1 40/2022
23.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Верослав Гарић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа у Краљеву, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Краљеву, ради уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3232/17 од 05.12.2017. године, у седници већа одржаној дана 23.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3232/17 од 05.12.2017. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3232/17 од 05.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3232/17 од 05.12.2017. године, одбијене су, као неосноване, жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П1 195/2017 од 29.05.2017. године, којом је обавезана тужена да у корист тужиоца, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање код Републичког фонда за ПИО, на месечне основице наведене у новчаним износима у ставу првом изреке првостепене пресуде, по основу исплаћених разлика зараде по основу ноћног рада, рада на дан државних и верских празника и прековременог рада, за период од 16.11.2007. године до 16.11.2010. године, по стопи на дан уплате, те да о извршеној уплати достави доказ тужиоцу и обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 18.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалог права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20, у даљем тексту: ЗПП).

Врховни касациони суд је решењем Рев2 1356/2018 од 27.06.2018. године прихватио одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3232/17 од 05.12.2017. године, као о изузетно дозвољеној, укинуо нижестепене пресуде и тужбу тужиоца одбацио.

Одлуком Уставног суда Уж 14986/2018 од 23.11.2022. године усвојена је уставна жалба овде тужиоца, утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 1356/2018 од 27.06.2018. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, поништено наведено решење и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3232/17 од 05.12.2017. године.

Правноснажном пресудом одлучено је о самосталном тужбеном захтеву тужиоца према туженој, као послодавцу тужиоца за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање на исплаћене додатке на плату по основу ноћног рада, рада у нерадне дане верских и државних празника и прековременог рада, у извршењу правоснажне пресуде којом су ти износи досуђени.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 12.03.2019. године, о правној природи захтева и надлежности суда за одлучивање о захтеву за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање одговарајућим организацијама за обавезно социјално осигурање. Према овом правном ставу (којим је измењен и допуњен Закључак Врховног касационог суда усвојен на седници Грађанског одељења одржаној 23.03.2010. године) суд је надлежан да у парничном поступку одлучује о захтеву запосленог лица или лица које је корисник накнаде за време привремене незапослености да послодавац или Национална служба за запошљавање уплате доприносе за обавезно социјално осигурање одговарајућим организацијама за обавезно социјално осигурање, без обзира на то да ли је такав захтев једини предмет спора. Такав правни став изражен је у пресуди Врховног касационог суда Рев2 1453/2017 од 22.06.2017. године.

Из наведених разлога нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је применом члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба са захтевом за уплату доприноса за ПИО, по основу радног односа на досуђене износе по основу ноћног рада, рада у нерадне дане верских и државних празника и прековременог рада, поднета је 13.01.2017. године. Судска такса на тужбу одмерена је према вредности предмета спора од 15.000,00 динара. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу Народне банке Србије, износио 123,7821 динара, па вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде представља динарску противвредност 121,18 евра.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић